

Ромео. Історія з книги «Месопотамія»
Сергей Викторович Жадан

Месопотамія

«Два роки тому я відчував, як серце щоранку будить мене зі сну, говорячи: давай, прокидайся, ми втрачаємо час. Скільки можна спати, підштовхувало воно, підстрибуючи на місці, давай, ми пропустимо все цікаве. Я прокидався й вибігав на вулицю, і жодне з див не могло б мене тоді оминати. Два роки тому я рвав повітря легеньми й був певен, що за найближчим рогом на мене чекає щось неймовірне – вогні, салюти й святкові оркестри. І хоча там насправді на мене не очікувало нічого, крім весняних протягів, це аж ніяк не бентежило. Двадцять років – той вік, коли диявол приходить до тебе, аби поскаржитися на життя. Усе зав'язано на тобі, від тебе вимагається лише поменше спати. І користуватися презервативами. Все інше обов'язково з тобою станеться. І станеться саме так, як ти цього хочеш. Хочеш ти цього чи не хочеш».

Сергій Жадан

Ромео

Історія з книги «Месопотамія»

Два роки тому я відчував, як серце щоранку будить мене зі сну, говорячи: давай, прокидайся, ми втрачаємо час. Скільки можна спати, підштовхувало воно, підстрибуючи на місці, давай, ми пропустимо все цікаве. Я прокидався й вибігав на вулицю, і жодне з див не могло б мене тоді оминати. Два роки тому я рвав повітря легеньми й був певен, що за найближчим рогом на мене чекає щось неймовірне – вогні, салюти й святкові оркестри. І хоча там насправді на мене не очікувало нічого, крім весняних протягів, це аж ніяк не бентежило. Двадцять років – той вік, коли диявол приходить до тебе, аби поскаржитися на життя. Усе зав'язано на тобі, від тебе вимагається лише поменше спати. І користуватися презервативами. Все інше обов'язково з тобою станеться. І станеться саме так, як ти цього хочеш. Хочеш ти цього чи не хочеш.

Я приїхав сюди наприкінці травня. Від вокзалу пішов пішки. Речей мав мало: шкіряний рюкзак із парю футболок та старим ноутбуком, термос із коньяком, який не встиг допити в дорозі. Джинси, кеди, ядучо-зелена сорочка – я приїхав надовго. Щоденні пробіжки робили мій крок легким і невагомим, зачіска робила мене схожим на вокаліста боні ем у кращі їхні часи, сонце щедро відбивалося від темних окулярів на півобличчя. Я був зіркою, і на мене не можна було не звернути увагу. Принаймні так я собі все це бачив. Місто мені сподобалося: тихі привокзальні двори, зарослі травою й засаджені абрикосами, гаражі, флігелі та аварійні будинки, з яких виходили

повільні, мов хамелеони, пенсіонери – мене все влаштовувало. Запах цукру й шоколаду у кварталах довкола кондитерської фабрики, суворі цехи порожніх підприємств довкола ринку, брами, крамниці та лікувальні заклади – усе було за мене. Я вийшов до набережної. Виявляється, тут були мости. Це добре, подумав я, місто, яке лежить на ріці, більш захищене й спокійне, життя в такому місті тримається своїх меж і має свій порядок. Потім я дізнався, що ріка тут не одна. Місто лежало між ними, на пагорбах, ніби на острові, світлячись усіма своїми білими й червоними будівлями, що були оточені зусібіч гарячою травневою зеленню. Що ж, сказав я, ступаючи на міст, можете мене зустрічати.

Будинок мав чотири поверхи. Виглядав занедбано, себто затишно. Загалом тиха вулиця, лише з протилежного боку, зі шкільного подвір'я, лунав відчайдушний школярський лемент. Я потягнув двері. Жодного коду – заходь і вбивай їх у їхніх теплих ліжках. Гарний настрій, піднесений стан, початок сонячного безкінечного дня. Третій поверх був мій. Чорні металеві двері, синій гумовий килимок, червоний симпатичний гудзик дзвінка. Іноді життя забуває про нашу присутність і починає нам подобатися.

Я тиснув і тиснув, витискаючи з червоної кнопки рештки противного писку. Ніхто, ясна річ, не відчиняв. Бив у двері ногою, наспівував веселі куплети. Думав навіть зайти до сусідів, тиснув на таку само червону кнопку, але там теж ніхто не відчиняв. Що робити? – подумав. Інших адрес я не мав, у цьому місті на мене просто не чекали. Кинув рюкзак під стіну, сів на килимок, відкрив термос. Коли-небудь вони повернуться, подумав я, і так чи інакше пошкодують.

За якийсь час зауважив, що за дверима хтось ходить доволі безтурботно і теж щось собі наспівує. Сусіди знизу, подумав я. Проте ні – ходили саме за дверима, до яких я привалився спиною. Я зірвався на ноги й потягнувся до дзвінка. Кроки стихли, потім ледь чутно наблизились. Хтось розглядав мене у вічко. Я ступив назад, аби можна було розгледіти окуляри. Головне – справити враження, подумав. Двері відчинилися.

У неї була радісна зачіска. Не просто фарбоване в біле волосся, а фарбоване різними відтінками білого. Приємне й радісне. Погляд мала допитливий, хоча й сонний. Загалом виглядала заспано. Одягнена була в червону піжаму, поверх якої абияк був накинутий білосніжний халат із готельною емблемою. Час від часу він сповзав, тоді вона нагадувала боксера, що готувався виходити в ринг, скидаючи командний халат на плечі масажистів. Мала зелені очі, бліду від куріння шкіру, ніжну ший, стояла босоніж, переступаючи з ноги на ногу.

– Ти хто? – спитала, зазираючи мені за плечі.

– Рома, – відповів я, і собі озираючись. – Вам мама моя дзвонила.

– Мама? – не зрозуміла вона. – Для чого дзвонила?

– Я у вас жити буду, – пояснив я.

- З мамою?

- Сам. Мама вдома.

- Вдома? - перепитала вона, поправивши халат, що все сповзав. - І що вона там робить, удома?

- У неї процес, - відповів я.

- Що?

- Процес. Вона юрист.

- Все, - раптом згадала вона, - згадала. Ти Рома, так?

- Рома.

- Мама - юрист.

- Точно.

- А що в тебе на голові?

Звали її Даша. З мамою моєю вони познайомилися на семінарі місяць тому. Удень сиділи поруч, нотували за доповідачами, заливалися кавою на брейках. Увечері, під час корпоративного боулінгу, набралися, мама знала, як це робиться, під кінець вечора вона висіла в новій подружки на плечі й розповіла, що я ось-ось маю залишити батьківський дім, оскільки перевівся до них на навчання. Рік не довчився, - плакала мама, - ясно, що йому зі мною сидіти, який інтерес? Ось він і перевівся. А де він там жити буде? На вокзалі? Мама витирала сльози й замовляла ще, а від цього ще більше плакала. Аж урешті Даша сказала: ну, що за біда, хай поживе в мене, в мене є вільна квартира, бабуся дуже доречно померла. Я все одно збиралася її здавати, краще здавати знайомим - хоч меблі не винесуть. А захочуть винести, все одно не зможуть - їх там просто немає. Мама вхопилася за такий варіант: якщо вже відпускати малого, ну, мене себто, в доросле життя, то краще знати, де потім шукати тіло. Я на все погоджувався. Навіть якби не було цієї Даші, я б усе одно знайшов, де жити. Головне - вибратися з кімнати, яка смерділа дитячим одягом і шкільними підручниками. Я давно збирався куди-небудь з'їхати, у двадцять років жити з мамою - задоволення сумнівне. Вона забагато пила як для юриста, я забагато часу проводив у ванній кімнаті. Найкраще для всіх у такій ситуації - роз'їхатись і писати один одному листи.

Схоже, враження я на неї не справив. Звісно, мені це не подобалося. Я думав, потрібно їй щось розповісти про маму, про те, що мене цікавить у житті, чим я займаюсь, на що розраховую, але вона мене випередила.

- Пішли, - сказала, - я тобі все покажу.

Вона підійшла до сусідніх дверей, відчинила їх, зайшла досередини. Мене не запрошувала, я постояв на порозі, потім зайшов. Дві кімнати. Схоже, не так давно ремонтували. Схоже також, що ремонтом займалася вона сама: шпалери відклеювались, у душовій стояли теплі калюжі, стеля була не те, щоби побілена, радше помальована. Даша пройшла до кімнати, відчинила вікно, перекилилася назовні. Мала красиві литки. Добре, що я поселився саме в неї, подумав я. Тут вона повернулася.

– Ти без спальника? – запитала. – Добре, дам тобі матрац. Значить, тут кухня, – вона потягла мене до сусідньої кімнати. Там стояла плита. Ну, і все, більш нічого. – В принципі не так важливо, – сказала на це вона. – Поруч піцерія, якщо що. Душ, – промовила, обережно переступаючи через калюжі. – Рушник дам, – додала. – Що ще? Ага, Інтернет, світло, газ. Ти мене розбудив, – сказала, – я щось ніяк не зосереджусь.

Ми перенесли з її квартири великий матрац, залитий акварельними фарбами й перемашений пластиліном та губною помадою. Даша мала тонке тіло й приємний голос. Я подумав, добре було би спати з нею на цьому матраці. Зрештою, чому б і ні, подумав. Головне, подумав, справити враження. Живе вона, схоже, одна. Спить до обіду. Ходить під'їздом у піжамах. Мені підходить, подумав я, дивлячись, як вона легко схиляється над матрацом, намагаючись його відчистити. Просто потрібно брати все у свої руки, подумав я і пішов у душ.

По обіді вона знову забігла. Сказала, що іде у справах, принесла постіль, залишила ключі від своєї квартири, пояснила, що коли зголоднію, можу йти на кухню й вибирати з холодильника все, що знайду. А знайдеш ти там, додала, хіба що капусту. Свіжу, уточнила. Була в діловому костюмі пісочного кольору. Він її дещо повнив, проте черевики на високих підборах все ставили на свої місця – не зовсім молодий, проте цілком упевнений у собі юрист, із бойовою зачіскою, з-під білосніжної сорочки просвічувала білизна. Фарбована була похапцем, пахло від неї кавою, і говорила вона так багато й голосно, що я навіть не зрозумів, коли вона пішла.

Ну, добре-добре, злився я, не назавжди ж вона пішла, незабаром повернеться. Які в неї можуть бути справи? Ну, судове засідання, ну, очна ставка, розпізнавання трупів. Вихопить іще одного невдачу з кігтистих лап смерті, розпишеться, де треба, і додому, до мене. Головне – не втратити момент, не пропустити нагоду, піймати своє щастя, коли воно пробігатиме коридором. Вечір повільно міняв повітря, як готельну білизну, роблячи зелені темною, а шибки рожевими. Світло м'яко торкалося підлоги й порожніх стін, за деревами на вулиці чути було голоси й дитячий сміх. Хотілося йти на ці голоси, ходити між деревами, торкатись у темряві жіночих рук, ловити зелені місяці, що обриваються з гілок, не витримуючи власної ваги.

Як усе влаштувати, думав я, як усе влаштувати? Можна, скажімо, прийти до неї на кухню. Нібито за харчами. Стримано поскаржитись на голод, суворо попередити, що приготую все сам, але попросити її допомогти. Бути впевненим і небагатослівним. Можна прийти без футболки, хай бачить, який я засмаглий. Можна прийти босоніж. Ні, відразу ж передумав я, босоніж не годиться, вона все зрозуміє, скаже: ти б ще голий прийшов. Добре, тоді

пляжні капці. Щоби в разі чого не возитися зі шнурівками. Так, задоволено похвалив я себе, саме так. Попросити її дістати прянощі: корицю, кардамон, чорний перець. Прянощі в неї, очевидно, на якійсь полиці. І коли вона за ними полізе, спокійно, головне – спокійно! – підійти й торкнутися її ніг. Нібито підтримуючи її. А далі вона сама все зрозуміє. Відчує тепло моїх долонь. І тоді я зніму її зі стільця, посаджу на стіл і почну роздягати. Головне – щоби вона не встигла до того скинути свій костюм. Їй у ньому буде, напевно, незручно, вона сама захоче позбутись його, допоможе стягнути піджак, нервово потягне вгору спідницю, що так тісно облягає її гарячі стегна. І ось тоді можна буде скинути капці.

Або, не міг заспокоїтись я, можна прийти й попросити в неї яку-небудь дрібничку. Скажімо, мило. Ні, заперечив я сам собі, тоді вона точно все зрозуміє. Краще не мило. Краще зубну щітку. Прийти до неї в капцях, з оголеним торсом, можна в окулярах, і суворо та небагатослівно попросити запасну щітку. Мовляв, свою забув у потязі – швидко збирався, допомагав жінкам, виносив на перон дітей, евакуював пенсіонерів. Щітка в неї, напевно, буде у ванній. І коли вона пройде туди у своєму діловому костюмі, можна прослизнути за нею, стати в неї за спиною, близько-близько, так щоби вона відчула запах мого дезодоранту й замерла стривожено, усе розуміючи й передчуваючи. І тоді можна торкнутися її одягу, чуючи, як під ним здригається її чутливе тіло, і мовчки стягнути з неї піджак, і допомогти їй скинути спідницю так, щоби вона залишилася тільки в білій, як у школярки, сорочці й барвистій білизні, схилити її над рукомийником – блискучим, як рафінад, аби вона могла розгледіти в дзеркалі, як від радості та нетерпіння розгладжуються всі її зморшки, як розширюються зіниці й не вистачає повітря. І навіть капці можна при цьому не скидати.

Але й це ще не все, заводився я, це ще далеко не все! Можна прийти до неї з ноутбуком, мовляв, не можу налаштувати нет, який пароль, мовляв? Вона в цей час може валятися на своєму ліжку в діловому костюмі, змучена довгим робочим днем, очними ставками. Лежатиме на животі (вона, очевидно, любить спати на животі) і дивитиметься телевизор, бажано без звуку, щоби не відволікатись. Можна стати між нею та екраном і стримано-суворо запитати пароль. А вона може сказати: ти знаєш, я вже й сама його не пам'ятаю, давай сюди ноут, зараз налаштуємо. І поплескає долонею поруч із собою, мовляв, стрибай давай, зараз усе зробимо. І тоді потрібно спокійно (спокійно!) впасти поруч із нею. Головне – не забути скинути капці! А коли вона почне копатися в машині, можна взятися їй підказувати й ніби ненароком накрити її долоню своєю, і торкнутися її волосся, і подивитися – уважно й упевнено – в її широко розплющені очі. І ось коли вона все зрозуміє й відкладе набік мій недолугий ноут, мені й робити нічого не доведеться – вона сама стрибне на мене й почне скидати із себе піджак, і рвати блискавку на спідниці, і кусати мое загартоване тіло (якщо я буду без футболки) чи гризти від нетерпіння футболку (якщо я буду в ній). І все, що потрібно буде від мене, – лишатися мужнім і небагатослівним, суворим, але справедливим, витривалим, сильним і вдячним.

З цим я й заснув. Уві сні наді мною літали ластівки. Загрозливо робили наді мною кола. Але я не боявся.

Я й прокинувся цілком випадково, не так почувши, як відчувши її кроки. Спочатку внизу скрипнули двері, потім вона затупотіла витертими сходами, б'ючи долонею по перилах, завмираючи на поверхах, зазираючи вниз, перечікуючи й рушаючи далі. Вона підіймалася безкінечно довго, аж я встиг розігнати всіх ластівок, рвонув до ванної, намочив волосся, аби все було як слід, кинувся на сходи. Зіткнувся з нею лицем до лица. Її помітно хитало. Вона тримала по пляшці шампанського в кожній руці. Піджак волочила за собою сходами, недбало підчепивши його правим мізинцем. Черевики її перемашені були піском і травою. Усмішка в неї була п'яна, виглядала вона чарівно.

– О, – здивувалась, – ти без капців?

– Неважливо, – заговорив я стримано й суворо. – Почув, що ти йдеш.

– Чекав на мене? – засміялась вона.

– Ключі хотів віддати, – говорив я далі, так само стримано й суворо.

– Вип'єш? – запропонувала Даша.

– Шампанське? – я вклав у питання максимум суворості. – Хіба за компанію.

Вона кинула на підлогу піджак, сіла на нього, запросивши й мене. На спідницю її не можна було дивитися без болю, так це було відверто. Я сів поруч, відчуваючи босими ногами холод нічної долівки. Потрібно було все-таки не одягати футболку, подумав, хай би розгледіла, хай би вона все розгледіла. Даша сама взялася відкорковувати шампанське, довго з ним боролась, бовтала пляшку, зубами гризла фольгу. Врешті пляшка вибухнула, Даша запищала, втім, швидко заспокоїлась, за знайомство, сказала й приклялася до вина. Шампанське залило її всю з головою, потекло з уст, кудись за комір білосніжної сорочки, Даша різко передала пляшку мені, почала розстібати гудзики, витирати шкіру, я зовсім розгубився, дивлячись, як вона ніжно й старанно торкається свого тіла.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (<http://www.litres.ru/sergiy-viktorovich-zhadan/romeo-stor-ya-z-knigi-mesopotam-ya/?lfrom=362673004>) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.